

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ..

Ο ΜΩΡΙΣ ΣΕΒΑΛΙΕ ΚΙ' Η ΑΓΓΛΙΔΕΣ

(Η συντ πρακτικές αποκαλύψεις ενός Λονδρέζου δημοσιογράφου, που μεταμφιεστικός σε καμαριέρα για να κατασκοπεύει τον Σεβαλιέ.)

1 Ξενο δημοσιογράφοι μεταχειρίζονται καμιά φορά τα πιο περίεργα και τα πιο άβητα τεχνάσματα, για να καταφέρουν μια...επιτυχία. Γίνονται σπασφέι, καμαριέρηδες, γκρουί, λακέδες, και τριπλώνουν τέλος στην ιδιωτική ζωή μιας μεγάλης προσωπικότητας. Έτσι μαθαίνουν τα μυστικά της, τις αδυναμίες της και τις περιπέτειές της. Ο "Άγγλος, λοιπόν, δημοσιογράφος Χάρρυ Νταίμοντ, θέλοντας να γράψει ένα πρωτότυπο άρθρο για τον μεγάλο «άστερο» της όθονης Μωρίς Σεβαλιέ, είχε την έντιμνη να προσληφθεί ως καμαριέρης στο ξενοδοχείο «Κλάριτζ», όπου κατολεί πάντα ο Μωρίς Σεβαλιέ, όταν βρίσκεται στο Λονδίνο. Μ' αυτόν τον τρόπο πέτυχε να τον πλησιάσει και να μείνει μαζί του πέντε ολόκληρες μέρες, δίχως ν' ανακαλυφθεί. Το αποτέλεσμα ; Είπε το παρακάτω αντανακλαστικό άρθρο του για την ιδιωτική ζωή του μεγάλου «άστερου» στην "Άγγλική πρωτεύουσα.

«Είδα, γράφει ο Χάρρυ Νταίμοντ, για πρώτη φορά τον Μωρίς Σεβαλιέ, με τις «σηρσοζωμες τυτζίες του, να διαβάει. Ξαπλωμένος άναστακτικά σε μια πολυθρόνα, τα νέα της ημέρας. Στην αρχή άποιοη-τεύτητρα ! Ατύος, λοιπόν, ήταν ο κάτακαίητος δόν Ζουάνν, ο αγαέλος γόνος, το «αειδωλό» τον γενναίων ; Κοιρασμένος από το ταξείδι, με το πρόσωπο ώρο από τα ξενιγία και χαλοθρεμένο όπως...εο πω-λών τοίς μετροίτοις, δέν μ' έκανε να φαντασθώ ότι ήταν ο Σεβαλιέ. Γυρίζοντας όμως με άμχανία το κεφάλι μου τριγύρω, είδα το ψαβιά του και το φράκο του στην άνοιχτή γκαρνταρόμπα...»

—Μίστερ Μωρίς, του είπα, μη άντέχοντας στον πειρασμό, πρέπει να φοράτε πάντα τό ψαβιά σας !..

«Ο Σεβαλιέ μου έφοξε μια ματιά γεμάτη έκπληξη κι' έπειτα γέλασε από την καρδιά του ! Το πρόσωπό του τώρα είχε άλλιαξε. Ξανάδρισκε τον Σεβαλιέ του κινηματογράφου. Και τότε κατάλαβα πόσο δίπλο έχουν εκείνοι, που λένε ότι ο Μωρίς Σεβαλιέ είναι...ένα χαμόγελο κι' ένα ψαβιά !..»

***

Τι άνιπόφορη ποί είναι η ζωή του καμαριέρη, όταν μάλιστα αυτός ο δότητος είνε στην υπηρεσία ενός κινηματογραφικού «άστερου» και δέν είνε καμαριέρις, αλλά δημοσιογράφος !.. «Όλη τη μέρα έκανα ρεπορτάζ. Τέλος βασίηχα, κοινάστη-κα και παρατήηρα από το...ενηλό άξιοκά μου. Η άληθεια τώρα είναι ότι είχα συγκεντρώσει ό,τι μου χρειαζόταν. Κι' έ-τσι σήμερα ξέρω τί είναι ο Σεβαλιέ : Ένα χαμόγελο, που έστρελλάνει τις γυναίκες... Ά ! Η γυναιέες !.. Τί παρά-ξένα πλάσματα ! Μ' έκαναν να ζωσω κυριολοκτικά τό μυ-λό μου. Με περιποιόντουσαν σαν τον Σεβαλιέ και πήγαν να με τρελλάνον. Η δοντιγυζιμένες "Άγγλίδες ! Τρεις και τέσ-σερες ώρες περιμέναν άποιοιεντικά στο χωλ του ξενοδοχείου για να του χαμογέλασον. Πολλές όμως άτ' αυτές στάη-χαν και τυχερές. Ήξεραν να στήσουν με γυναικεία ποηρία την παγίδα τους. Και τά κατάφεραν. Άς σας διηγηθώιαι, λοιπόν, μερικάς άτ' αυτές τις έρωτικές ενέδρες τους.

«Ο Σεβαλιέ έχει μια μεγάλη αδυναμία : Άγαπάει με πά-θος τά σκυλιά. Μιά μέρα παρουσιάστηκε στο «Κλάριτζ» ένας κομψός κύριος, συνοδευόμενος από ένα θαυμάσιο σκυλί, και ζήτησε να δη τον γόντα του κινηματογράφου.

—Είμαι ο λόρδος Νορ... μου είπε, με μια γοιτήρη φωνή, που λές κι' έρχόταν άπό τον άλλο κόσμο. Θάβελτα να μιλήσω στον μίστερ Σεβαλιέ...»

«Άν και με παραξένεψε τό ύφος του, ώστόσο, τον άνηγγελα. Ο Σεβαλιέ, πε-ριεργος, τον δέχτηκε. Μά τά δύο λεπτά της συνομιλίας τους έγιναν μιά ολόκληρη ώρα. Όταν ξαναβήκε ο κομψός λόρδος από τό διαμέρισμα του Μωρίς Σεβαλιέ, έ-λαμπε από την χαρά του.

—Μά τί συμβαίνει, λοιπόν ; σεάφητρα, κι' έφοξε μιά πρόβρασι στο δωμάτιο.

Βρήκα τότε τον Σεβαλιέ να χαϊδεύη ο-λόχαρος τό σκυλί του λόρδου.

—Σάς τό χάρισε ; τον ρώτησα.

«Ο Σεβαλιέ με κούτταξε μ' ένα ποηρό χαμόγελο. Όμολογώ ότι τά έλασα από την κατάπληξι μου.

—Τί με κούτταξε κι' αυτό τό έφος ; μου είπε ο Σεβαλιέ. Περιποιήσου καλύτε-ρα τό ώμορφο αυτό σκυλί της Λαί-δης !..»

Δέν ήθελα περισσότερο, για να κατά-λάβω ότι ο νεαρός εκείνος και παράξενος λόρδος ήταν μιά ώμορφη και χαριτωμένη

γυναίκα, που είχε ντυθή άνδρικά, για να τριπλώση με μεγαλειότερη εν-κόλια στο διαμέρισμα του Σεβαλιέ !..»

«Ο παράξενος αυτός λόρδος ήθε κι' άλλες δύο φορές στο ξενοδο-χείο και πάντα έφευγε σαν τρελλός από τη χαρά του. Θέλετε τ' όνομά του ; Άδινάτον ! Είπε από τό γνωστότερο της άριστοκρατίας του Σίτυ...»

***

Ένα θαυμάσιο δειλινό στο Χαού Παρκ. Ο Σεβαλιέ, ύστερα από έ-να μακρινό περίπατο, ξεκουράζεται στον πάγκο μιας έρημης δένδρο-στοχίας. Άξαφνα μιά ποιδ ώμορφη μικρούτα φαίνεται στο βάθος. Περπατάει με μικρά άργά βήματα, διαβάζοντας ένα βιβλίο. Όταν φτάνει κοντά στον πάγκο, βλέπει για μιά στιγμή, κι' έπειτα κάθεται και συνεχίζει αδιάφορη τό διάβασμά της. Ο Σεβαλιέ άρχίζει να δια-σεβάει. Κούτταξε τό κοιιολοκτικό πρόσωπά της μικρούτας, τό μεγάλα έφραστικά μάτια της, τό ξανθό μαλλιά της, και χαμογέλαει. Η μι-κρή άγνωστη του άναπαύεται τό χαμόγελο. Σε λίγο άρχίζουν να μιλούν :

—Πώς σας λένε ; τη ρωτάει χαμογελλώντας ο Σεβαλιέ.

—Μαίρη Όλ... Κι' εσάς ;

—Μωρίς Σεβαλιέ... της άπαντάει εκείνος με άφέλεια.

«Η μικρούτα κούτταξε προσεκτικά την περσιούμπλα, που τό κρύβει τό πρόσωπο, και ξεσπάει σ' ένα ήχηρό παιδικό γέλιο.

—Δέν άφήνεται τ' άστειά ! τό λέει έπειτα παραγμένη. Άν είσαοτε ο Μωρίς Σεβαλιέ, τά φροισάτε...ψαβιάκι !..»

«Ο Σεβαλιέ βρίσκει ποιδ σωστή την παρατήρησι, και για να διασε-δάση με την κατάπληξι της, την παίρνει μαζί του στο ξενοδοχείο. Η μικρούτα τό έχει κυριολοκτικώς χαμείνα. Την άφήνει να περμιένη ένα λεπτό στο σαλόνάκι του. Εγώ στέκομαι δίπλα της και παρακολούθω κάθε κίνησι της.

—Ποιός είναι ο κύριος ; με ρωτάει με πασιμένη την άνατοχή της.

—Ο Μωρίς Σεβαλιέ ! της άπαντώ με τό ίδιο ύφος.

«Η μικρούτα άλλιαξε έλα τό χρώ-ματα από τη συγκινήσι της. Είπε έτοι-μη να λιποθύμη από τη...χαρά της. Έκείνη την ώρα παρουσιάζεται ο Μωρίς Σεβαλιέ. Φοράει τό περιφημο ψα-βιά του. Η μικρή τον κούτταζει σαν να όνειρενεται !..

—Όστε μου είπατε άλήθεια ; ρηθ-ρίζει.

«Ο Μωρίς Σεβαλιέ τότε, για να την ενθαρρύνει, της χαρίζει μιά φωτογρα-φία του με μια άφίερωσι. Κι' η μι-κρούτα φέρνει σε λίγο από τό ξενοδο-χείο, παραπατώντας σαν μεθυσμένη από την εντυχία της...»

***

Ένα βράδυ ο Σεβαλιέ δέν ήθε να κοιμηθή στο «Κλάριτζ». Ο διευθυντής του ξενοδοχείου, άνήσυχος, ειδοποίησε την άνοιοινα, η όποια έκανε άνω-κά-τω τό Λονδίνο, μιά δέν τον βρήκε ποη-θενά. Την έλλη μέρα τό μεσημέρι ένα πολιτελέστατο αυτοάηητο σταμάτησε έ-ξω από τό «Κλάριτζ» κι' ο Σεβαλιέ πή-δωσε άτ' αυτό δροσερός κι' ευδιάθετος.

—Γιά όνομα του Θεού, μίστερ Μωρίς, σας συνδέη πιποτα ; έσπευσε να τον ρω-τήση ο διευθυντής του ξενοδοχείου. Για-τί δέν ήρθατε γρηές τό βράδυ ;... Άνα-στατώηκες όλο τό Λονδίνο !..»

—Μά δέν ήξερα ότι ισάχρονο ενάγ-στερς στην "Άγγλική πρωτεύουσα ! τόυ άπάντησε εκείνος, με τό αίονιο χαμόγε-λό του. Χθές τό βράδυ ήμουν κλειόμενος σε μιά έσοχηκή έπαυλι... Μιά άπαγογή μ' αυτοκόνητο, μιά νύχτα έρωτος με την πιο γλυκαία και την πιο ώμορφη γυναίκα της "Άγγλιας, και να, τώρα, ξαναγύρισα στον...κόσμο !..»

Η κυρία της έσοχηκής έπαυλειος ή-ταν, καθώς άνεκάληφα κατόπι από τις άδιακρυφές των κοσμοικών κήλων, η νεαρή χήρα ενός πλουσιού λόρδου, που ελάτρευε με τόση τρέλλα τον Σεβαλιέ, ώστε πλήρωσε άδρότατα μερικούς άν-θρώπους της για να τον άπαγάγουν και να τον όδηγήσουν στην έπαυλιού της...»

***

«Όταν, ύστερ' από λίγες μέρες, είπα στον Μωρίς Σεβαλιέ ότι θά έφευγα για

Ο Μωρίς Σεβαλιέ, μαζί με το θαυμάσιο σκυλί, που τόυ χάρισε η μεταμφιεσμένη σε άνδρα "Άγγ-λις άριστοκράτις.

Η Λίτσα είναι τρομερά έντυριμένη. Για πρώτη φορά πρόκειται να προσδώσει τον άντρα της. Έχει την άψυχια που νοιώθει κάθε άρχαριος σ' οποιαδήποτε δουλειά.

«Όλη νύχτα δεν έκλεισε μάτι και τώρα το πρωί βιάζεται να ιδεί τον άντρα της να φεύγει από το σπίτι για το γραφείο του.

—Θέει μου! Πώς άργει!

Πόση ώρα κάνει να δέσει την γραβάτα του!

Επί τέλους είναι έτοιμος. Την πλησιάζει, της δίνει το συνηθισμένο του φιλή και κατεβαίνει τις σκάλες. Μόλις η σιλουέτα του χάνεται στη γωνία του δρόμου, η Λίτσα άρχίζει θιαστική να νύνεται. Την περιμένει ο Γουσταύος Λορέντι σ' ένα μικρό, άπομερο σπίτικι που έχει νοικιάσει μόνο και μόνο για να στήσει τον έρωτική φαυλά του. Η Λίτσα ξέρει ότι πρόκειται να κόμη μία κακή πράξη. Ο άντρας της την άγαπά, της είναι άφοσιωμένος, της είναι πιστός. Δεν λείπει ποτέ από το σπίτι του, δεν την προσβάλλει ποτέ. Ίκανοποιεί όλες της τις επιθυμίες, όλες τις ιδιοτητίες ακόμη. Άλλα ο Γουσταύος Λορέντι; Αυτός την έχει μαγαμίει. Δεν μπορεί ν' αντίσταθί στην γοητεία του. Αισθάνεται την ανάγκη να γίνει δική του.

«Όρθια μπροστά στον καθρέπτη, προσέχει κάθε λεπτομέρεια της τουαλέτας της. Ο Γουσταύος είναι άνθρωπος με έξαιρητικό γούστο και δεν πρέπει να τον άπογοητεύσει. Ένω δοκιμάζει το καπέλλο της, άνοίγει έξασρα η πόρτα του δωματίου της και μπαίνει μέσα η ύπρητρια.

—Δεν σε φονάζα! της λέει νευριασμένη η Λίτσα. Πήγαινε! Πήγαινε!

—Τό ταχυδρομείο, κυρία!

—Άρησέ το τώρα. Να μου τό φέρης τό θράδα.

—Μά είνε ένα γράμμα που γράφει με μεγάλα γράμματα: «Έπείγον!»

—Έπείγον! Έπείγον! Τιποτε δεν μπορεί να είνε πιο έπείγον από τη δουλειά που έχω. Άλλά φέρε το τέλος πάντων να δομη τί τρέχει.

Με μεγάλη νευρικότητα η Λίτσα άνοίγει τον φακέλλο και τον ρίχνει κάτω. Μόλις άρχίζει να διαβάσει τό γράμμα, γίνεται κατάχλωμη, τό χέρια της τρέμουν.

«Κυρία—γράφει η έπιστολή—ό άντρας σας σας άπατά. Την στιγμή που έσειε διαβάετε με δυοπιστία τις γραμμές αυτές, αυτός θρίσκειται στην άγκαλιά μιας άλλης, που τον έχει ξετρελλάνει. Δεν ύπογράφω, γιατί δεν θέλω άκόμη να μάθετε ποιός είμαι. Καί όμως δεν είμαι ούτε φεύτης, ούτε ουκοφάντης. Σε λίγο θα με γνωρίσετε και θα έχετε άποδείξεις άπράνταγτες.»

Η Λίτσα έβαλε τό χέρι στην καρδιά και ρίχτηκε σ' ένα κάθισμα.

—Είσθε άρρωστη, κυρία; την ρώτησε η ύπρητρια.

—Καί, πολύ άρρωστη.

—Καμμιά κακή είδησι;

—Κάτι τρομερό... Ένα μεγάλο χτύπημα. Άχ! η καρδιά μου... η καρδιά μου, χάνομαι...

Η γρηά ύπρητρια έτρεξε να φέρη αίθερα κι' άρχισε να κάνει έντριβές στην κυρία της.

—Νά φονάζω τό γιατρό;

—Όχι.

—Νά τηλεφωνώ στον κύριο; Θα είνε τώρα στο γραφείο του.

Η Λίτσα γέλασε ειρωνικά.

—Ο άντρας μου δεν είνε στο γραφείο του!

Κυρία, πρέπει να πλαιγισετε. Δεν μπορείτε να θυγήτε έτσι που είσθε. Σας περιμένει κανείς; Θέλετε να είθοποιήσω;

—Άς πάθι στο διάβολο όποιος με περιμένει.

—Δεν χάλασε ό κόσμος. Όποιος περιμένει σήμερα, θα περιμένη και αύριο, λέει η παρομια.

—Όποιος περιμένει σήμερα, θα περιμένη και αύριο, έπανέλαθε μηχανικά η Λίτσα. Όχι! Όχι! Ούτε αύριο, ούτε μεθαύριο, ούτε ποτέ στη ζωή μου, δεν μπορώ πια ν' άσχολουμε με τέτοια. Άλλα πράγματα με θασανίζουν τώρα... Γρήγορα ένα χαρτί. Πρέπει να γράψω ένα γράμμα.

να πάω να ξεκουραστώ στο...χωριό μου, με κίτταξε λιγάκι παραξενωμένος. Έπειτα, άφοι μου έδωσε ένα γενναίο ποικιμονά, μοι είπε:

—Ούτε λέει για όσα είδες κι' άκουσες έδώ μέσα! Ο έρωας είνε ή πιο άθώα, μά κι' ή πιο επικίνδυνη περιτέμεια. Είμαστε σίμενοι; λοιπόν; Ούτε λέει!...

Του τό ύποσέθηκα. Καί, καθώς βλέπετε, κράτησα τό...λογό μου. **HAPPY NTAFF-MONT**

—Νά το ρίξω στο ταχυδρομείο; —Όχι, θά τό πάω μόνη μου. Είμαι καλύτερα.

Η ύπρητρια έφερε χαρτί και έβαλε στην κυρία της.

«Όταν η Λίτσα έμεινε μόνη της έγραψε άποφασιστικά:

«Σιχωρόστε με, Γουσταύε, σιχωρόστε με. Σας άράζομαι ότι θά κοιτώδα την ύπόσχεσί μου, ότι θά ερχόμουν σε σας, άν και ήξερα ότι κάνω έγκλημα. Ένα άποφασίτο όπισθε θέλησετε άλλοτε...»

έμποδίο, την τελευταία στιγμή, με σταμάτησε. Έγραφα τις αίσθησες μου και όταν συνήλθα ύπόσχεσα να διαβάσω καθαρά στη συνείδησί μου. Έγω καταλάβει πια τί πρέπει να μείνω μόνη. Έγω καταλάβει ότι είμαι πολύ στενά συνδεμένη με τον άνδρα μου και ότι δεν μπορώ να τον άπατήσω. Σιχωρόστε με, και μη θέλησετε, σας βιαστώ, κι' θέλησετε άλλοτε...»

Διεκόπη πριν τελειώσει τό γράμμα της. Η ύπρητρια μπηκε γεμάτη χαρά στο δωμάτιο.

—Κυρία, κυρία!

—Τί συμβαίνει;

—Ένα ευχάριστο νέο. Τό γράμμα που σας στενοχώρησε τόσο πολύ δεν ήταν για σας. Ήταν για την κυρία του δευτέρου πατώματος. Μάς τό άφησε κατά λάθος ο διανομείς. Κιττάξετε τό φακέλλο, κιττάξετε την διεύθυνσι: «Κυρία Β. Όρτεναιαν. Όρτεναιαν Β ι θ α τ σ ι».

—Καί πώς δεν τό είδες νωρίτερα;

—Δεν φορούσα τό γυαλιά μου όταν ήθελα με μεγάλα γράμματα μου έπεσαν στο «έπείγον» που είνε με μεγάλα γράμματα. Την διεύθυνσι όμως δεν μπόρεσα να τη διαβάσω. Καλά που πήρα τό γυαλιά μου, πριν ρίξω στα σκουπίδια τό φακέλλο. Πρέπει να είσαστε ευχαιοστημένη! Νά σας πώ την άλήθεια, σας είγα φοθηθή. Τώρα είνε ή σειρά της κυρίας Όρτεναιαν. Άλλά πείπει να ιη της καθυστερήσουμε άλλο τό γράμμα της. Δόστε το να της τό πάω άμεσα και να της ζητήσω συγγνώμη γιατί τό άνοίξαμε κατά λάθος.

Η Λίτσα ήταν τρελλή άπ' τη χαρά της. Γελοώσε, χόρευε, χτυπούσε τά χέρια άγκάλιας τη γρηά ύπρητριά της. —Είμαι τόσο ευτυχιωμένη! Διόρθωσε τά μαλλιά της, έβαλε κόκκινο στα χείλη της, πήρε τά γάντια, τό τσαντάκι της και τό άποκαιρητιστήριο γράμμα για τον Γουσταύο Λορέντι.

Μετά δέκα λεπτά ένα ταξι σταματούσε μπρος στην πόρτα του μικρού άπομερου σπιτιού του Γουσταύου.

—Σου έγγραφα αυτό τό γράμμα, είπε στον Γουσταύο, ενώ εκείνος φιλούσε τό χέρι της, και όμως ήρθα. Διαβάσε το για να καταλάβεις πόσο πολύ σ' άγαπάω...

ROBERTO BRACCIO

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΑΦΟΡΜΕΣ ΤΡΕΛΛΑΣ

Ένα κύμα τρέλλας κατέκλυσε κατά τό 1908 την Άγγλια. Μέσα στην κυρία Άγγλια και την Ουαλλία μόνον οι τρέλλοι—κατά τις έπίσημες στατιστικές—ήσαν 126.684.

Η κυβέρνησι, οι γιατροί, ό τυπος προσπάθησαν να θραυτί τά άττια που προκαλούσαν την παραφροσύνη. Ίδου ένας σχετικός πίνακας που δημοσιεύτηκε σε μία έφημερίδα του Λονδίνου:

	Άνδρες	Γυναίκες
Άλκοολισμός	2341	1004
Όικογ. περιπέτειες	384	956
Δυσμένεια τύχη	629	407
Λύπες	572	638
Θρησκευτικά παρακρούσει	137	197
Έρωας	153	604
Φόβος	83	204
Γεράματα	815	988
Στερήσεις	119	96
Κληρονομικότης	2173	2906
Διάφορες άλλες άφορμές	47	28